

Foaia Diecezană

Organul oficial al eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

<p>Prețul abonamentului : Parohiile cl. I. pe un an . . . 800 Lei Parohiile cl. II. 700 Lei Parohiile cl. III. și subclasă . . 600 Lei Centru particular 500 Lei</p>	<p>APARE DUMINECA</p> <p>MANUSCRISELE SE VOR TRIMITE PE ADRESA CONSILIULUI EPARHIAL, SECȚIA CULTURALĂ.</p>	<p>Prețul inserțiunilor Concurs de prot. 1000 Lei. Parohii de cl. I 1000, de cl. II 800, de cl. III 600 Lei Celelalte publicații 1 cm. □ 3,50 Lei.</p>
---	--	--

Desființarea asociațiilor religioase

Monitorul Oficial nr. 187 din 9 Iulie crt. a publicat un decret-lege prin care se interzice exercitarea unui cult religios sectant sau propagarea de doctrine religioase, în afară de cea a bisericii ortodoxe sau a cultelor istorice, arătate prin art. 21 din legea nr. 54, pentru regimul general al cultelor din 12 Aprilie 1928.

Prin același decret-lege este interzisă constituirea de asociațiuni, sub orice formă, în scopul propagării de doctrine religioase sectante, iar toate asociațiunile religioase sectante, care au existat în România la 29 Decembrie 1942 și acelea care au fost autorizate ulterior, sau sunt simulate sub forma persoanelor juridice, fără scop lucrativ sau altele, sunt și rămân desființate de drept (Art. 1, 2 și 3).

Ultimul act din marea dramă a poporului nostru românesc în luptă cu sectele a luat astfel sfârșit!

Sectele, aceste asociațiuni religioase dușmane prin definiție ale neamului și ale Bisericii ortodoxe, care subminau unitatea credinței noastre strămoșești și periclitau siguranța Statului român, au fost, în sfârșit, desființate.

Nu va mai exista, astfel, acea propagandă odioasă împotriva Bisericii ortodoxe și a slujitorilor ei, nu vor mai exista atâtea și atâtea bisericuțe sectare, care toate trăiau în sânul și pe pământul aceleiași patrii și sugeau din vitalitatea aceleiași Biserici ortodoxe martirizate.

Sectele au fost definitiv desființate, orice subterfugii și camuflări au fost provenite și sevizate, iar patrimoniile asociațiilor disolvate au trecut în stăpânirea Statului român.

Desființarea asociațiilor religioase devine, astfel, unul din cele mai epocale evenimente ce se înscriu pe răbojul istoriei bisericii noastre ortodoxe, românești.

Legiferarea acestui eveniment ridică însă,

câteva probleme pastorale și misionare de cea mai acută importanță pentru preoții noștri.

Statisticele sectare ne arată, iar dacă nu sunt statistici atunci știm din experiența noastră misionară, că sectarii au pătruns, mai puțin sau mai mulți, în mai toate parohiile din țara noastră. Rar unde se află parohie lipsită de această periculoasă molimă sectară!

Păstorul de suflete își cunoaște oile rătăcite. Cu multe dintre ele a stat de vorbă, cu altele a încercat, cu mai mult sau mai puțin folos, să aplice toate regulile științifice teoretice și practice sectologice, iar cu altele, în sfârșit, poate nici nu a ajuns să ia contact, atât de mare a fost urâciunea purtării sectare în sufletele credincioșilor săi!

Astăzi însă sectele sunt desființate, iar cei îndărătnici și fanatici sunt pasibili de grele pedepse, în caz de persistență în rău.

Toți sectarii sunt acum descumpăniți din îndrăzneala lor eretică; cei ce mai au șefi ocuții mai desfid evenimentele, dar cei mai mulți așteaptă îndrumare, așteaptă sfaturi, așteaptă cercetare și mai ales mângâiere sufletească...

Păstorul de suflete să nu pregete, de aceea, nicio clipă și să alerge în ajutorul acestor suflete bolnave, ca un adevărat mântuitor, ce viața își pune pentru oile sale pierdute.

Cu deosebit tact pastoral, delă caz la caz, aplicând regulile de aur ale pastorației individuale, fiecare preot poate deveni un mare pescar de suflete, în vremurile acestea de cumplită tulburare și grea încercare pentru omenirea de pretutindeni.

Pastorația individuală a foștilor sectanți este cea mai mare poruncă și cea mai de seamă datorie a ceasului de față pentru preoții noștri misionari ai satelor și târgurilor bândțene.

Prof. Dr. Petru Rezuș

Tăcere, unire și muncă; prin aceasta vom învinge

Misiunea preoției

5—15 August 1943

Redăm cuvintele Dlui Mareșal Conducător cu privire la misiunea Bisericii noastre, care exprimă punctul de vedere oficial al Statului, și în care Mareșalul vorbește cu atâta convingere despre Biserica lui Hristos cum nu a vorbit alt conducător. Prețuirea ce o arată ei și slujitorilor ei, precum și frumseții chemării preoției în viața Neamului, dela care se așteaptă primenirea morală a întregii vieți publice, trebuie să fie îndemn tuturor slujitorilor altarelor noastre strămoșești, ca să se înflăcăreze de înțelesul adânc al acestor cuvinte și să pună tot zelul apostolic pentru realizarea acestor îndatoriri.

„Eu n'astept dela slujitorii Bisericii — spune Mareșalul — decât să fie pătrunși până în adâncul conștiinței lor, de caracterul dumnezeiesc al ei, și de răspunderea lor de trimiși ai lui Dumnezeu în mijlocul poporului nostru. Conștiința că ei stau sub ordinele lui Dumnezeu — trebuie să-i facă să ardă de râvnă. Credința cea mai mare pe care o adresez bisericii este: să-și aprindă până la incandescență adevărata râvnă apostolească și de propovăduire“.

„Vreau să văd pe preoții altarelor la înălțimea credinței pe cari o propovăduiesc. Să văd că preotul prin pregătirea lui, prin puterea lui, prin deslegarea lui de cele pământești, și prin exemplul lui în toate, să readucă în fața altarului și în biserică pe toți aceia, cari s'au depărtat de ea din vina tuturor. Sunt convins că, dacă vor înscrie acum acea epocă de supremă tărie morală și spirituală, pe care fiecare trebuie să o aibă, ne vom purifica radical firea, și-i vom da acel caracter de solidaritate definitivă, care să ne facă mai serioși și mai bărbați pentru toate timpurile viitoare“.

„Eu nu vreau — zice dânsul — să fac din Biserică un instrument politic, ci un organ principal de colaborare pentru salvarea Statului. Pentru aceasta Biserica trebuie să fie exemplară, și nu poate fi exemplară decât atunci când Statul dă Bisericii tot aportul material de care are nevoie, iar Biserica dă exemple de moralitate în sânul ei“.

La 5 August a. c. s'au împlinit 100 de ani dela returnarea *clopotului celui mare* dela biserica catedrală din Caransebeș; iar la 15 Aug. a. c. se împlinește un veac de când a sunat pentru prima dată acest clopot! Un secol împlinit! Și cât va mai suna! Pe câți credincioși ai noștri — buni și răi, bogați și săraci, din această comună nu i-a însoțit acest clopot cu dangătul său duios pe calea cea vecinică, de unde nimeni nu s'a mai reîntors!? La câte evenimente de durere, dar și de bucurie n'a luat el parte cu glasul său sonor?!

A fost și este sonor glasul acestui clopot, la returnarea căruia credincioșii — după spusele iubitului meu tată, — s'a „vărsat argintul cu găleata“, — pe lângă dania cea mare făcută de cătră Mihai Milovski și soția sa Sofia.

Câte evenimente mari n'a anunțat acest clopot? El l-a primit pe întâiul Episcop — după restaurație — Ioan Popasu, el l-a însoțit la 6 Febr. 1889 în cimitirul bisericii Sfântului Ioan și tot el l-a primit pe eruditul și academicianul Nicolae Popea, pe prea fericitul Dr. Miron Cristea, primul Patriarh al României și pe blândul Dr. Iosif Badescu, pe cari i-a însoțit cu jalnicul său cântec la locul de veci!

El ne-a anunțat duios, dar înflorător în Iulie 1914 înceștarea lumii în război, dar tot el ne-a vestit la 1 Dec. 1918 ivirea zorilor desrobirii neamului nostru de pe aceste meleaguri.

Când în 1915 i s'au răpit cei trei tovarăși „furtariul“, „Vecernea“ și „clopotul mic“ cu dangătul duios, înăbușit de plânsetele credincioșilor, le-a însoțit până departe înspre locul de transformarea lor în arme ucigătoare de vieți! „Nici la râul Vavilonului n'au curs atâtea lacrimi ca atunci“, zicea destoinicul protopop Andrei Ghidiu în 1921, când clopotul nostru a bineventat pe cei trei camarazi ai săi: clopotele mici de acum.

Și câte alte momente solemne n'a anunțat acest clopot? El ar putea încrusta toată istoria noastră, toate bucuriile, dar și toate necazurile peste cari am trecut ca Neam și ca fiți credincioși ai Bisericii noastre, căci el pe cei vii cheamă la sine, pe cei morți îi plânge, și fulgerile, cari se abat asupra noastră, le frânge („Vivos voco, mortuos plango, fulgura frango“ Schillers Glocke).

El a chemat regulat la toate vecerniile, utreniile și liturghiile, pe cele peste șapte zeci de generații de slujitori ai altarelor ieșiți din Institutul nostru teologic și Academia noastră teologică. Tot la glasul lui au răspuns peste 50

de generații de luminători ai satelor noastre ești din Institutul nostru pedagogic.

Și astăzi sună mereu! În tovărășia celorlalte clopote cheamă și azi tot mai mult pe cei vii! Sunetul său este tot mai jalnic însă, căci vibrațiunile sale se pierd tot mai mult în pustiu! Iți lasă impresia, că se întreabă și dânsul: oare de ce l-am părăsit? Unde sunt neguțătorii, cititori de biserici de odinioară? Unde sunt meseriașii și oamenii harnici de altădată, cari se întreceau să tocească Duminecă de Duminecă și sărbătoare după sărbătoare pragul bisericii noastre? Unde este tineretul, care umplea biserica la utrenie, ca și la liturghie? Unde sunt intelectualii, unde sunt femeile, — dela jupănele muncitoare, cari peste săptămână plecau cu troaca (leagănul) copilului în spate, la lucrul câmpului ca Dumineca să meargă cu o lumină și cu o floare la biserică, — până la preoțesele sfioase, cari împodobeau biserica cu lucrul mânilor lor harnice? Unde sunt fețele sfințite, fără de cari nu trecea o utrenie, sau o liturghie?

Să fi dispărut cu toții și pentru totdeauna cei ce răspundeau atât de prompt la chemarea frumoasă a acestui clopot cu sunet fermecător??

Sună din nou clopotul cel mare, sună tot atât de frumos și jalnic! Veniți creștini, veniți cu toții, să ne rugăm lui Dumnezeu!!

D. S.

Jertfa simbolică a tineretului școlar pentru palatul invalizilor.

Legea jertfei e determinată și suverană în finalul luptei. Nimic durabil nu se poate realiza fără jertfă. Jertfa creatoare și capacitatea de dăruire a noastră pentru ideal și destin e însăși logica existenței noastre ca neam în decursul veacurilor.

Fără calcul și tranzacție, când patria era în primejdii, toți ca unul am alergat la fruntașii ei. *Cât sânge de erou nu s'a vărsat pentru legea și datina românească!* Câte dureri înăbușite și cât calvar n'a răbdat neamul nostru pentru drepturile milenare și pentru dreptatea sa!

Toate marile pătimiri românești, au pregătit marea înviere a neamului.

Golgotele eroilor naționali au dat certitudinea integralei împliniri naționale. Crucificările și umilirile nedrepte, au contribuit la realizarea destinului istoric. În istorie suferința e purificatoare, iar jertfa singură salvatoare.

Prin jertfa celor buni, se mântuie întreaga comunitate.

Prin moartea celor capabili de eroism, birue credința și se statornicește dreptatea. Pentru dreptatea noastră ducem războiul sfânt. Pentru credința și pământul românesc mor frații în răsărit. Pentru Ideal și destin sângerăm pe front. *Pentru noi toți s'au închis în hora morții flăcării Mareșalului.* Pentru ființa neamului și pentru cucerirea istoriei de mâine, voluntar am acceptat toate jertfele. *Pentru a câștiga totul, vom fi în stare să jertfim totul. Decât în robie cu toții mai bine la moarte cu toții; căci prin moartea tuturor supraviețuiește neamul.* Prin robia tuturor dispăre neam, istorie și ideal. *Lupta noastră este între a fi și a nu mai fi. Toți năzuim cătră a fi și a birui.* Pentru acest comandament etic și național, orice ni s'ar cere, niciodată nu e prea mult.

Totul e legitim și obligatoriu, când lupta e pentru glia și cerul românesc. În mod spontan aceste realități au fost intuite și trăite de soldații noștri, ce prin foc, sânge, ger și moarte, merg mereu înainte.

Nimic nu le poate bara calea victoriei depline. *Nici o forță nu le poate potoli elanul de a învinge pe asasini și trădători.* E mare înțeleștarea și nemiloasă lupta. *Prezența ostașului nostru în stepa Rusiei, e afirmarea misiunii noastre de apărători ai ordinii creștine și ai culturii europene. Nu numai pentru noi, ci și pentru toată lumea creștină ne batem la răsărit.* Nu numai pentru sărăcia și nevoia noastră murim pe câmpul de onoare, ci și pentru evanghelia și biserica creștină.

Lupta noastră e deci, pentru Iisus și împărăția sa. Suntem oastea creștină, în contra oastei lui Irod și Iuda. *Violența, crima, trădarea și ipocrizia bolșevică trebuiesc demascate. Statuia și altarul ridicat lui Iuda trădătorul în Moscova, va fi ruinat și dărâmat de oastea cerească ce ajută celei creștine. Acolo în răsărit lupta se dă între principiile spirituale și creatoare și între cele materiale și distructive.* Între creatura răsvrătită contra Creatorului și salahorii ordinii divine.

Forța morală e invincibilă.

Certitudinea deplinei biruinți, e în funcțiune de jertfa tuturor.

Soldații noștri sunt mandatarii și crainicii vrerilor românești, prin fapta lor vorbește neamul și prin jertfa lor se pecetluiește poziția noastră în noua ordine de mâine. *Era cea nouă e opera generației, ce a suportat toate primidiile și suferințele inerente războiului.*

A celui mai groaznic război, dus pe v

și pe moarte, a războiului total și general. Hidra roșie, nu se predă. Din bârlogul ei, aruncă moartea peste tot. Satanismul lui Stalin, e curată sinucidere în masă. Lucifer a fost învins și toate puterile întunericului înfrânte.

Pentru noi care credem în dreptatea noastră, războiul va fi câștigat. *Pentru noi care credem în asistența cerului în lupta noastră, victoria e sigură și definitivă. Dumnezeu nu se lasă învins de călăi și apostatați.*

În istorie totdeauna creatorul a învins creatura răsvrătită. În acest adevăr axiomatic stă credința și nădejdea noastră în victorie. *Cine crede tare în pace, o va vedea și se va bucura de roadele ei.*

O nădejde a păcii e și chemarea Mareșalului. Ca din vreme să ridicăm casa cea mare a neamului — Palatul Invalizilor —. Aceasta e proba solidarității tuturor cu cei ce mor, se jertfesc și nu cruță nimic pentru salvarea noastră. *Moartea eroilor e voința neamului de a supraviețui.*

Jertfa invalizilor, e însuși viața noastră. Mutilații și desfigurații de greul luptei, ei n'au dat înapoi. Ca piatra de hotar a țării de mâine, au rămas atâtea morminte de eroi pe întinsul țării desrobite.

In țara liberată s'au aprins multe candelă lângă crucile mucenicilor naționali. Din nou pământul țării a fost frământat cu sângele cald al feșilor noștri frumoși. *Oseminte sfinte care nu vor tolera profanarea și nu vor ierta trădarea. Toți eroii din cer, conduc lupta noastră contra asiaticilor. Participarea eroilor la luptă ne dă elan, putere, încredere și victorie.* Da, moartea lor e jertfa roditoare. *La altarul patriei, ei au adus olocaust, însăși viața lor. Tot eroii sunt și cei ce au lăsat părți din corpul lor pe frontul crucii.* Ofițerul arătând cu mâna ostașului direcția atacului și glonțul i-a rănit-o, e tot erou. Soldatului ce schija i-a retezat piciorul, e tot erou. Fie ostaș, fie ofițer ce în toiul luptei s'a ales cu răni adânci, ce i-a adus infirmitate, rămâne tot erou.

Câți nu și-au pierdut plămâni, rinichii, sau vederea, în simfonia morții! Acești eroi ai pătimirii și durerii, devin judecători, vizionari și profeți naționali. Privindu-i ei ne țin cea mai elocventă predică a iubirii de tot ce-i românesc. Infirmitatea lor e proba dăruirii pentru ideal și a jertfei pentru istorie. Faptul supraviețuirilor e obligația națională a tuturor de a înțelege și institui taina jertfelor.

Un invalid e o arătare printre noi. Un crainic al altor realități ce se conturează acum

pe frontul crucii. *Un valid e o muștrare și îmbărbătare;*

Mustrare, pentru cei ce stau insensibili și indiferenți la tragedia neamului și îmbărbătare pentru salahorii ce cu suferință și cu sânge scriu marea epopoe națională.

Prezența invalidului e memento pentru cel ce nu știe legea privațiunii și fiorul morții pentru cei de un destin și un ideal. *Invalidul e o taină, pe care n'o poți descifra, decât transpunându-te în situația lui.* Ori de câte ori vei vedea un invalid, trebuie să știi că el a contribuit la existența ta, prin jertfa lui. Mâna lui a fost sabie de arhanghel și picioarele lui au purtat toate luptele pentru noi toți și pentru credința noastră. *Acești invalizi au plâns în tăcere vrerea înăbușită și vor simți o viață întreagă lacrima amputării.* Ceva din ființa lui a rămas pe câmpul luptei, unde se va hotărî soarta noastră. Iată ce au făcut pentru noi invalizii. Ce facem noi pentru ei și jertfa lor? *Prin lupta lor cea dreaptă ei au participat la marile dureri și tragedii ale țării întregi.* Prin ce participăm noi la durerea lor? Această întrebare a lămurit-o Conducătorul. Prin înălțarea casei lor care să și fie expresie a jertfei voluntare și benevole a tuturor fraților; ce se vor bucura mâine de fapta lor. Contribuția la palatul lor să nu fie numai o chemare ci și o poruncă. *Te chiamă țara, să jertfești și tu ceva din tot ce ți-au asigurat eroii și invalizii.* De nu ar fi fost ei ce s'ar fi întâmplat? te-ai întrebat în conștiință acest lucru? Dacă n'ar fi făcut ei zid inexpugnabil cu trupul lor, cine ar fi oprit furia tiraniei roșii?

Pentru a răspunde cu înțelegere aceste chemări, trebuie ca fiecare să facă un efort, o jertfă, pentru această operă de gratuitate și omenie. Cine nu contribuie la acest palat, se elimină din comunitatea națională. Cine nu înțelege măreția clipelor actuale e un laș și un trădător. Cine nu apreciază la justa valoare jertfa acestor mutilați, nu merită existența și nu are dreptul să se bucure de belșugul jertfei lor! *A răspunde prezent la chemarea Conducătorului și a da obolul tău ca expresie a jertfei tale pentru ei, înseamnă a te integra complet în marea comunitate românească și a participa activ la lupta decisivă a dreptății milenare.* Nimănui nu-i este îngăduit să fie absent dela această lege a solidarității naționale și a carității creștine.

Contribuția pentru palatul invalizilor, e opera de înfrățire generală și o dovadă a sensibilității românești. Toți ne întâlnim cu gânduri curate și senine la acest sanctuar al re-

cunoștinței și prețuirii acelor ce au luat asupra lor toate chemările viitorului.

Fiind toți prezenți cu obolul nostru, pentru casa cea mare a neamului, dovedim uni-ficarea gândurilor noastre. În București acest palat va fi un templu al eroismului, al jertfei și al unirii tuturor.

El va fi un simbol al întregirii noastre și un îndreptar al activității de viitor. În el vor oficia marii mutilați și tot de acolo vor veni chemări și îndemnuri. Chemări la muncă pentru definitivarea păcii și îndemnuri pentru împlinirea visului românesc.

În această logică a dăruirii pentru acest așezământ al invalizilor trebuie înțeleasă chemarea patriei prin Conducătorul ei.

Câte a îndurat și a pățimit invalidul pentru tine frate român!

Câte lacrimi n'a vărsat în șanț rănit! cât nu s'a chinuit până nu s'a cicatrizat rănilile. Toată viața va rămâne cu semnele războiului.

Invalizii ne-au dat nouă spiritul de jertfă și nădejdea victoriei finale. Ei ne-au dat garanția istoriei și prestigiul nobleței noastre.

Ei sunt biruitoarii noștri, ei ne-au salvat patria și toate bunurile ei! Ei au scris cu sânge și cu foc lupta până la victorie! *Prin jertfa lor ne vom cuceri drepturile și împlini dreptatea.* Atât am putut face pentru voi și neam. Ne-am făcut datoria și nu ne-am abătut dela calea onoarei, ne spun invalizii. Pentru ei, tineret școlar, întreabă-te ce poți face acum? Ascultă tineret glasul trecutului și vei înțelege care-i obligația ta. Tineret, tu, ești simbolul luptei noastre. Pentru țara de mâine și pentru viața voastră au înfruntat moartea, invalizii.

Jertfa voastră e curată și plină de măreție. Fiți prezenți și voi cu sacrificiile voastre pentru palatul lor. Sacrificați micile voastre bucurii și plăceri, spre a le produce lor marea bucurie. A prețuirii jertfei lor. O cărămidă pusă de fiecare din voi la acest palat îl va face mai mare și plin de semnificații.

În sufletul vostru curat există pornirea spre jertfă voluntară, năzuință spre ideal și chemare spre marea finalitate românească.

Să nu ne înăbușiți și rugați pe părinții voștri ca prin anticipații să vă dea banii ce veți cheltui pentru plăceri și bucurii personale și trimiteți-i prin școală la palatul invalizilor.

Micile jertfe ale elevilor sau elevilor vor totaliza elanul și generozitatea tineretului pentru acești înfăptuitori de istorie.

Tineret școlar, aceste gânduri le termin cu următorul îndemn.

Deprinde-te cu: logica jertfei, a privațiunii,

a grațitudinii, a hotărârii și a solidarității și vei fi la înălțimea chemării tale.

Din cei în viață, ce contribuim la acest palat, poate unii să murim înainte de a-l vedea terminat. Voi cei tineri sigur îl veți vedea terminat și când veți trece pe lângă el, veți putea zice: Și eu am contribuit cu o cărămidă la acest sanctuar al unirii românești. Da, voi veți vedea în acest palat simbolul năzuințelor celor ce luptă acum pe front și împlinirea idealurilor românești.

Prof. I. Bulea

Cuvânt pentru ostași

Voința și munca omului al doilea factor al mântuirii.

III

Dar, și cel mai puțin înzestrat trebuie să-și încordeze puterile, fiindcă succesul în viață nu atârnă numai de darurile sufletești cu care ne-am născut, sau de moștenirea materială lăsată de părinți. Fără îndoială, *succesul și câștigul în viață* depind și de capitalul sufletesc sau material cu care am pornit la drumul vieții, dar ele *atârnă mai ales de voința și de hărnicia noastră.* Dovezi despre acest adevăr avem destule:

a) Miliardarul american, Carnegie, a plecat numai cu 5 *parale* dela casa tatălui său. Un leneș ar fi ajuns cerșetor. El prin voință și muncă a ajuns miliardar!

b) Demostene, oratorul cel mare al lumii, nu s'a născut cu toate darurile necesare unui bun vorbitor; era bătăit și avea un tic nervos: ridica mereu când un umăr când celălalt. A vrut, a muncit și, cu timpul s'a scăpat de aceste defecte care-l făceau impropriu pentru a fi cel mai bun orator!

c) Marele nostru poet Eminescu, de sigur, *s'a născut* cu darul poeziei, dar la frumusețea de fond și de formă a poeziilor lui a ajuns numai *după multă muncă*: cercetătorii manuscriselor lui au constatat multe ștersături, corectări, deci, multă lucrare în ele.

d) Copilul născut fără mâini acum vre-o 80 de ani, în Germania, este un exemplu *clasic* în această privință. Se spune că acest copil a ajuns nu numai să se îmbrace, să mănânce, să se bărbiească ci chiar să și cânte la vioară cu ajutorul picioarelor. Cum? *Prin puterea voinței și prin munca lui stăruitoare!* N'am mâini — și-a zis el — am să-mi fac mâini din picioare! S'a pus omul pe treabă și a reu-

șit. Se înțelege, lucrul n'a fost tocmai ușor dar atât de mult a vrut și atât de mult s'a trudit acest copil minunat până când, în cele din urmă, tot a isbutit să cânte chiar la vioară cu ajutorul picioarelor. Cât de mult rușinează exemplul acestui vrednic copil pe cei cari au atâtea daruri alese dela Dumnezeu, pe care — ca și sluga vicleană și leneșă din pilda Mântuitorului — „îngroapă talantul“, sau, chiar mai rău, îl întrebuițează la săvârșirea tuturor fărădelegilor!!

De aceea, ori cât de slabe și de mici puteri ar avea cineva, nu trebuie să-și piardă nădejdea, ci este dator să-și încordeze puterile și cu răbdare să muncească stăruitor, căci și din puțin se scoate mult când e omul, om, adică harnic. Înțelepciunea poporului nostru spune un mare adevăr: „Omul vrednic scoate apă și din piatră seacă“, voind să arate prin aceasta că *voința și hărnicia omului birue toate piedecile, atunci când el lucrează în ogorul Domnului, după voia Lui.*

e) *Sparge stâncile munca stăruitoare a omului.* Ca să fim convinși de acest mare adevăr, iată că Dumnezeu ni-l descoperă și în natură: *Picătura de ploaie dela strășină cât e de mică și de slabă, dar căzând mereu și lucrând continuu asupra pietrei de jos o găurește, ori cât ar fi aceasta de tare! Și cel mai mic dar poate da un rezultat mare, dacă e bine și cât mai des întrebuițat.*

Dacă munca cinstită, stăruitoare și demnă este o necesitate pentru viața oricărui om în general; ea este o condiție de viață și de progres în special pentru noi românii, cari va trebui să muncim din răspunerii, dacă vrem să ținem pas cu popoarele vrednice ale lumii. Căci, să nu ne ascundem după deget ci să ne mărturisim greșala ca să ne putem îndrepta; *Dacă am pierdut hotare și frați aceasta se datorează desigur și împrejurărilor neprielnice, dar mai ales tembelismului și necinstei noastre.* În timp ce alții munceau din greu pentru ridicarea Țării lor, noi ne-am „lăsat pe tînjală“ și ne-am dat unei vieți ușuratică. În timp ce alții se organizau în deplină solidaritate și se înarmau, noi ne-am certat între noi, ba chiar ne-am omorît unii pe alții, spre bucuria și folosul dușmanilor dinlăuntru și din afară ai Neamului românesc. *Unii n'au muncit destul, alții n'au muncit cinstit, — acesta-i adevărul. Și e mare păcat, căci Românul e bine înzestrat de Dumnezeu cu însușiri alese.* Să ne gândim la gospodăria Svabilor, ca să ne dăm seama de ce se poate face chiar cu mai puțin daruri sufletești, *când omul e harnic. Ce-ar*

putea realiza Românul cu inteligența lui vie dacă ar fi mai stăruitor în munca lui și mai cinstit în raporturile lui cu semenii!!

Din cele de mai sus, se desprinde un mare adevăr pentru viața noastră de ostași ai Domnului și ai Țării: Dacă vrei binele familiei și al Neamului tău, dacă vrei refacerea Țării tale în hotarele ei firești, iar România-Mare să fie și România Tare; dacă vrei mântuirea sufletului tău și apropierea de Dumnezeu, atunci, ostaș Român, *roagă-te fierbinte lui Dumnezeu pentru ajutor, dar muncește cinstit și stăruitor toată viața ta — muncă disciplinată și demnă.*

Pr. Damaschin Daicoviciu

RECENZII

A. M. Roguet: Catehismul celor mici și mari, vol. I. Paris, 1942, pag. 190.

A apărut într'un format mic un Catehism pentru copii și cei în vârstă, în limba franceză, scris de Pr. A. M. Roguet.

Intr'o formă ușoară totuși plină de avânt în mod dialogal se desbat probleme de apologetică, cu argumente teologice, și științifice.

Felul în care sunt expuse lucrurile desvoltă un interes deosebit; gândirea religioasă creștină e intuită admirabil din lumea văzută și splendorile creației divine contemplate.

Astfel învățăturile lumii creștine încep încetul cu încetul să fie deslușite în mod armonios, după o inițiere pedagogică făcută cu mult tact.

Începând cu „definiția Catehismului creștin și a învățaturii creștine, se trece treptat la problema sufletului și a corpului, apoi „Creația“, „Dumnezeu Stăpânul Lumii“, Atributele lui Dumnezeu, Misterul Sfintei Treimi, Providența, Viața Supranaturală, Ingerii și Paradisul pământesc“. Acestea sunt capitolele de inițiere creștină, cari sunt exemplificate cu pilde biblice, încadrate în lumina vie a Mântuitorului Iisus Hristos, dar nu lipsesc nici oamenii de știință și filosofi — cu mărturiile lor creștine. La sfârșitul cărții, găsim și o bibliografie aleasă, cărți creștine reprezentative. Pr. A. M. Roguet promite să ne dea și vol. II și III, continuarea I-ului volum apărut.

N. Comșa: Ion Inochentie Micu, Blaj, 1943, Lei 45.

Anul acesta s'au comemorat cu deosebit fast 250 ani dela moartea marelui Ierarh a lui Inochentie Micu dela Blaj. De numele acestui Vlădică român se leagă lupta neînfricată a Românilor ardeleni, pentru drepturile lor politice. La etate de 36 ani ales episcop, după studii temeinice, Inocențiu Micu-Klein cere drepturi politice pentru națiunea română din Transilvania,

Programul lui Inocenție Micu, este programul Românilor de totdeauna; — „națiunea română să fie recunoscută, alături de celelalte trei națiuni — și preoții români să fie scutiți dela obligațiuni publice“ (p. 17).

Dietele furtunoase unde a avut atât de mult de îndurat Vlădicul Inocenție în anii 1737, 1738 și mai ales 1744, rămân memorabile în istoria Românilor ardeleni. Curajul, energia și intrasigența românească, sunt pagini de eroism românesc (p. 29-30).

Și Vlădica desnădăjduit, prigonit de toți, neînțeles de cei mari, necrotit de ai săi, ia drumul Romei la Papă. Dar nici aci nu găsește dreptul pe care-l căuta pentru neamul său. A rămas la Roma până la stârșitul vieții. Traiul simplu ca și corespondența bogată — cu cei din Transilvania iubită, — sunt pilde vii de *naționalism și Cruce*.

Di N. Coșșă a scris viața acestui Vlădică mare în 63 pagini, frumoase, cu multe citate și extrase din istoricii români transilvăneni. E bine să adunăm astfel de scrisori, cari sunt o oglindă fidelă a sbuciumului românesc din Transilvania.

Dacia Rediviva, revistă literară apare lunar la București — red. responsabil Vasile Netea. Nr. 4, 1943, e dedicat dlui prof. Ion Petrovici, Ministrul Culturii Naționale cu următoarele articole: Constantin Micu: Filosoful, Vasile Netea: Oratorul, Vasile Martinescu: Rusalina, Alex. Predesan: Noaptea prin pădurile Caucazului, Joe Marinescu: Popas în pădure, Const. Miculescu: Invitație la nuntă, Adrian Scântee: Mortalis sum... Pericle Martinescu: Cronică literară, urmează Versuri semnate de Radu Gyr: Petru P. Ionescu, Vladimir Cavarnali, E. Zaharia, Octav Sargețiu, Dimitrie Stelaru, etc...

Revista *Dacia Rediviva* e o revistă serioasă, discută problemele cele mai arzătoare ale culturii noastre naționale. V. Netea, pune mult suflet la reușita acestei reviste.

În colecția **Clasici Români — Cugetarea — Delafras** (București) a apărut „*Letopisețul Țării Moldovei*“ de Miron Costin, ediție îngrijită de Ioan St. Petre (premiată de Acad. Română). Cronică lui Miron Costin e una din cele mai importante, atât pentru limba frumoasă, cât și pentru frumsețea și duiosia cuvântului. Editată în condiții bune, având un glosar și indice, se citește foarte ușor și cu mult folos. Ea nu-i recomandată numai tineretului nostru, studenți și elevi, ci tuturor intelectualilor Români, dornici de a citi trecutul stânt și glorios al neamului, fiindcă M. Costin „a fost unul din marii cărturari, iubitori de neam“. „Lucrarea apare într-o vreme de adânc naționalism“ și merită toată atenția lumii românești. **Prof. C. Rudneanu**

Ș T I R I

P. S. Episcop Nicolae Colan în mijlocul fiilor dăhovnicești din Vicariat. Sub acest titlu își împărtășește „Renașterea“, revista oficială a eparhiei Clujului, cetitorilor ei bucuria ce o simte întreaga eparhie de dincoace de Feleac la venirea Păstorului. P. Sf. Episcop a venit acum a doua oară la Alba-Iulia unde a presădit consiliul plenar în care Vicariatul a prezentat raport de activitate dela ultima participare a P. S. Sale Episcopului, 2 Oct. 1942. După ce activitatea Vicariatului a fost luată cu bucurie la cunoștință, P. S. Episcop Nicolae a purces la propoveduirea evangheliei. Așa, P. S. Sa a vizitat parohia din Aiud, apoi Călărașii unde a făcut sfințirea bisericii, apoi Ludușul și Câmpia-Turzii unde a fost sfințită temeliala bisericii. Din Câmpia-Turzii, unde P. S. Sa a vizitat uzinele de fabricarea sârmei întreținându-se cu muncitorii și vorbindu-le, a pornit spre Turda de unde, după o duioasă despărțire, a plecat la Cluj, la reședința sa.

Mulțumită publică. Starcă Sf. Mănăstire „Sf. Ilie dela Isvor-Vasiova“ aduce și pe această cale cele mai alese mulțumiri și recunoștință tuturor binefăcătorilor acestei sf. Mănăstiri pentru sprijinirea dată cu ocazia colecției de înfrumșetare a sf. biserici a Mănăstirii, a căror danie sa ridicat la frumoasa sumă de 15.000 Lei numai în orașul Bocșa-Montană pentru care rugăm pe bunul Dumnezeu să le răsplătească cu dumnezeiasca Sa milă și darurile Sale cele cerești — făgăduite celor ce iubesc buna podoabă a casei lui Dumnezeu. Deasemeni mulțumește On. familiei a Păr. Protodiacon episcopesc Teodor Roșca pentru acoperământul de mătasă la icoana Maicii Domnului, donat zilele acestea. Dumnezeu să răsplătească din ale Sale dăruiri cerești dania binefăcătorilor!

Salariile dela Stat pe luna Iulie au fost ridicate dela Administrația financiară și se lichidează de Caseria noastră în orele de oficiu.

† Preotul Ioan Spăriosu din Marcovăț. Un preot tânăr, de care se legau multe nădejdi, dar care după abea un an de serviciu efectiv, a căzut la pat răpus de o crâncenă boală, a trecut în lumea sufletelor. Preotul Ioan Spăriosu înainte de a fi preot în Marcovăț a funcționat în calitate de catihet în Uzdin. Acolo a organizat un cor și o fanfară, căci încă de pe băncile școlii talentul său de dirijor de cor se evidentia. Acum 6 ani au început a i se pietrifica oasele, o boală pe cât de rară pe atât de grea. L-a doborât la pat și nu i-a lăsat bun decât ochii să plângă la soarta lui tristă și la soarta celor doi copilași cari au rămas să-i poarte numele și amintirea...

Il deplângem cu toții și rugăm pe Domnul puterilor să întărească inima celor adânc întristați, iar pe robul Său adormit să-l facă părtaș de odihna cerească.

De vânzare

Una casă cu etaj în Caransebeș Str. Regele Mihai I No. 8.

Două case în Caransebeș, strada Ardealului No. 62 și 89.

Informațiuni la proprietar, Caransebeș, strada Ovid No. 15.

PARTEA OFICIALĂ

CONCURS

Conform decisului Nr. 2333 B. 1943 din 3 Maiu a. c., se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană” pentru îndeplinirea prin numire din partea Consiliului eparhial a postului de paroh la parohia vacantă de cl. II-a din comuna Vasiova, protopopiatul Bocșei-Montane.

I Beneficii:

1. Sesiunea parohială în extindere de 32 jug. □.
2. Birul parohial în suma de 12.000 Lei (repartizat de credincioși)
3. Venitele stolare uzitate.

II Indatoriri:

Nefiind casă parohială, preotul numit se va îngriji el însuși de locuință.

Preotul numit este obligat a-și îndeplini toate datorițele preoțești și pastorale, a predica în Dumineci și sărbători și a catehiza la școala primară fără nicio remunerație.

Toate impozitele după beneficiile de mai sus, cad în sarcina preotului numit.

Cei ce doresc să ocupe acest post, intrucât întrunesc condițiunile legale în vigoare, își vor înainta cererile ven.-lui Consiliu eparhial, — prea on.-lui Oficiu protopopesc din Bocșa-Montană.

Caransebeș, la 12 August 1943.

Episcop: 1-3 Consilier referent:
 † **VENIAMIN** **Prot. Romul G. Ancușa**

Școala normală de învățători „Ioan Popasu” din Caransebeș

A viz școlar

1943-1944.

I. Deschiderea noului an școlar se va face în ziua de 31 August a. c., iar începerea efectivă a cursurilor în ziua de Miercuri 1 Septembrie 1943.

În anul școlar 1943-44 sunt locuri vacante numai în cl. I-a 35, în celelalte clase nu sunt.

Elevii din clasa I-a vor da examen de admitere în ziua de 23 August 1943 dela orele 8 a. m. Acest examen servește și ca examen de concurs pentru bursă.

Concursul constă din:

- a) un examen medical.
- b) un examen asupra aptitudinilor muzicale.
- c) un examen de aptitudini intelectuale cu probe scrise la limba română și matematică și orale la limba română, matematică, istorie și geografie, din materia clasei IV-a primare.

La acest examen se admit absolvenți a cel puțin 4 clase primare, cu vârsta între 11-14 ani. Dispensă de vârstă în minus nu se acordă.

Elevii candidați la examenul de admitere și bursă vor înainta cererile lor la Direcțiunea școlii până la data de 20 August a. c. însoțite cu următoarele acte:

1. Extrasul de naștere,

2. Certificat de cetățenie, originea etnică a părinților și numărul copiilor,
3. Certificat de botez,
4. Certificat școlar,
5. Act de vaccinare,
6. Dovadă că a prestat munca de război.

Cererile necompletate nu se iau în considerare. Pentru admitere în școală, se cere media de 6, iar pentru obținerea de burse, se cere cel puțin media 7. Candidații la examenul de admitere vor plăti o taxă de examen de 200 Lei.

La înscriere elevii vor da un angajament semnat de elev și părinte cu semnăturile legalizate de către primărie, că elevul va servi cel puțin 5 ani în învățământul Statului și va face declarație că va achita taxele școlare impuse de comitet.

II. Examenele de corigență se vor ține în ziua de 24 August a. c.

Examenul de selecționare în clasa V-a se va ține în ziua de 25 August a. c.

Examenele integrale se vor ține între 23-28 August a. c.

III. Înscrierile, atât a elevilor noi, cât și a elevilor vechi, se vor face în zilele de 29 și 30 August a. c. dela orele 8-12 a. m. Toți elevii vor prezenta la înscriere dovada că au prestat în vacanța mare munca de război, în conformitate cu ordinele în vigoare. Elevii cari nu se vor înscrie până la această dată, nu se mai primesc în școală.

Taxele școlare și de întreținere anuale:

1. Taxa de alimente este pentru solvenți de Lei 26.000, pentru semibursieri de Lei 16.900, pentru bursieri de Lei 7800.

2. În afară de taxele de alimente elevii vor mai plăti în contul celorlalte taxe școlare: a) solvenții Lei 11.500, b) semibursierii Lei 11.500, și c) bursierii Lei 11.500.

Taxele dela punctul 1 se vor achita în două rate anuale și anume: jumătate la înscriere, iar cealaltă jumătate la 9 Ianuarie 1944.

Taxele dela punctul 2 se vor achita în întregime la înscriere.

Toți elevii admiși vor prezenta la instalarea lor în internat un inventar cu următoarele efecte:

4 cămăși de zi, 2 cămăși de noapte, 4 ismene, 6 baticiste, 6 perechi ciorapi, 2 cearceafuri de pat, 2 cearceafuri de plapomă, 2 fețe de perină, 1 plapomă sau pătură de lână, 1 cuvertură de pat, 1 saltea de lână sau pae, 1 perină, 1 piepten, 1 perie de dinți și pastă de dinți, săpun, 1 perie de haine, 3 șervete de masă, 3 prosoape, 2 perechi ghete, 1 tacâm (pahar, cuțit, furculiță, lingură, 3 farfurii), 1 pereche pantofi de casă, 1 violină, mosor de ață albă și neagră.

Cei cari nu vor avea efecte, nu vor fi primiți în internat.

Ca externi nu se admit decât elevii cari locuiesc la părinții lor. Bursierii nu pot fi decât interni.

Se atrage atențiunea elevilor cari n'au saltea din anii trecuți, sau care le au distruse, că nu vor fi primiți în internat fără saltele bune.

Caransebeș, la 3 August 1943.

Director,
Orzescu Ilie

Secretar,
Popovici Ioan